

dem, der havde taget Del i Forhandlingerne for 12—13 Aar siden. Det er dernæst endnu mere at beklage, og jeg vil sige til, at misbillige, hvad der ogsaa stete fra Ministeriets Side, at man ikke strax har standset med denne Sag, da man fik Underretning om, at en saadan Vanffelighed var tilstede. Smidlertid er det jo saa, at forskjellige Arbejder allerede ere foretagne, hvilke have medført en Del Udgifter, og at Planen er lagt til Bygningen, ligesom det ogsaa er oplyst fra forskjellige Sider af Folk, der maa anses for kompetente, at det vilde være saa godt som uigjærligt at finde nogen anden Plads til Raadhuset, som paa nogen Maade kunde være forsvaerlig. Saaledes forelaa Sagen, da den sidst kom til Ministeriet, og jeg kan nu indskrænke mig til at sige, at jeg overfor de Bekkomende har udtalt min Opfattelse af den, og meget har beklaget den Stilling, hvori den er kommen. Jeg har udtalt, at Ministeriet, lige overfor den uhyggelige Gang, hvori Sagen var kommen, maatte have den Anskuelse, som for en 12 à 13 Aar siden blev udtalt, og at man, forinden der toges nærmere Beslutning, maatte have nyere Oplysning om, hvorvidt der ikke skulde være en Mulighed for at komme til en Overenskomst eller et Arrangement, hvorved de Hensyn, man havde havt for Die, da Resolutionen for 12—13 Aar siden blev givet, kunde blive fyldestgjort. Jeg erkjender navnlig, at man ikke bør gaa ind paa at opføre en tre-etages Bygning overfor Kirken, og jeg antager, at der er Mulighed for, at der kan finde en Forandring Sted i saa Henseende, selv om man bliver nødsaget til at lade Raadhuset komme til at ligge paa dette Sted. Derfor man kunde gaa bort derfra, var Sagen endnu simplere, men der kan dog gjøres Noget med Hensyn til Afstanden fra Kirken. Saaledes som Bygningsplanen nu er lagt, vil Afstanden paa enkelte Punkter kun blive 17 Alen, men der kan gjøres en Forandring, hvorved denne Afstand kan udvides, og man maa indbrønne, at Pladsen i saa Tilfælde ikke vil tabe noget, forudsat, at Bygningen ikke bliver opført saaledes, at den i og for sig bliver vansirende. Jeg maa altsaa afvente nærmere Oplysninger, inden jeg kan tage Beslutning, men Sagens Stilling er den, jeg nu har angivet.

Berg: Jeg maa være den ærede Minister takskyldig for de Oplysninger, som han har fuldkommen Ret i, at man ikke kunde vente, at han her paa staaende Fod kunde give. Jeg har til den ærede Ministers Udtalelse om denne Sag kun at bemærke, at jeg vilde ønske, at den ærede Minister igjennem sin Kollega Justitsministeren strax havde nedlagt Forbud imod den fortsatte Oplyselse af denne Bygning, indtil Sagen havde faaet den Underjøgelse, som den ærede Kirkeminister nu har sagt, han har forlangt.

Justitsministeren: Forsaavidt der med Hensyn til denne Sag maatte være Spørgsmaal om, hvorvidt man af Hensyn til Justitsministeren skulde stille sig paa den ene eller paa den anden Maade lige over for det foreliggende Udbringingsforslag, skal jeg bemærke, at der, saaledes som udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), ikke er fastslaet nogen egentlig Ordning. Det kan der naturligvis ikke være, fordi der dertil udræves Samstemning fra Bevillingsmagtens Side, idet der er Spørgsmaal om at gjøre Forandring i det Kontorholdsbederlag, som er bestemt for Andst og Slaugs Herreder. Nagtet der saaledes ikke har fundet nogen endelig Afgjørelse Sted, er det dog imidlertid ganske sikkert, at de Forhandlinger, som have ført til den foreløbige Resolution, der er afgiven, have fundet Sted under den Forudsætning, at Sagen vilde blive gjenneført, naar det kunde naas at faae et Arrangement i Stand som det, hvortil der her foreligger Forslag. For saa vidt vilde Justitsministeren altsaa ikke være stillet behageligt; men han vilde ganske vist i paakommende Tilfælde kunne indskyde sig under, at der er stet en Forandring i det høje Thing's Anskuelse. Hvad der imidlertid forekommer mig at være væsentligere end dette Hensyn til Justitsministerens Stilling, er, om jeg saa maa sige, selve Hensynet til Lovgivningsmagtens Stilling. Det forekommer mig, at man kommer til at staa paa en besynderlig Maade lige over for Beboerne i den paagjældende Egn, naar man, efter at man i 1866 har skjænknet denne Sag — som jo alle Sager — en omhyggelig Overveielse, og er kommen til et Resultat om, hvorledes Jurisdiktionsordningen skulde være, og efter at man derpaa, netop af Hensyn til det Bigtige for Befolkningen i at se Sagen gjenneført i Overensstemmelse med Loven, har opfordret Justitsministeren til at gjøre, hvad han kunde, for at bringe Sagen til dette Resultat, vil stille den i Bero, fordi der paa enkelte Steder i Jurisdiktionen laber sig en forskjellig Opfattelse af Forholdet høve. Man kan være vis paa, at der altid, naar der er Tale om Jurisdiktionsforandringer, og om at omordne Forhold, som have bestaaet paa en vis Maade igjennem en længere Aarrække, vil være forskjellige Meninger tilstede hos de Paagjældende. Det er Banens Magt, som gjør sig gjældende; og det er vel heller ikke umuligt, at forskjellige særlige Interesser kunne gjøre sig gjældende. Man kan altsaa være sikker paa, at Meningerne altid vilde være delte, og at der, om end Nogle vilse Forandringen med Glæde, altid vil være Andre, som ikke ere saa tilfredse med denne Forandring. Jeg antager, at alt dette har foreligget i 1866, da Lovgivningsmagten tog sin Beslutning; men det, at de, som vare misfornøiede med denne Bestemmelse, eller som senere af en eller anden Grund ere blevne misfornøiede dermed, nu udtale denne